

מתכונתו ושלמות אבריו, ונתן בו נפש יודעת ומשכלת... ויערוך
במחשבתו כמה וכמה רואי לו להיזהר בעבודתו ברוך הוא".
מוצא עצמו משה חוגג בר מצווה כשיש פגם גדול ביכולתו לקבע את
מידת הטוב שבו, שהיא גם הבסיס לכל המצוות והמעשים הטובים שהוא
מקבל על עצמו לכל חייו.

על הכרת הטוב של הרב גוסטמאן*

בדור שלנו היה כאן בירושלים ראש ישיבת 'נצח ישראל', הג"ר
ישראל זאב גוסטמן זצ"ל, שהיה משקה בעצמו את השיחים
שעמדו בגינת ישיבתו. מדוע? מפני שכשברח... השליך את
עצמו בעת מנוסתו תחת אחד השיחים כדי להסתתר מפני
רודפיו, וע"י כך מילט את עצמו מהריגה. על כן היה מכיר כל ימיו
טובה לשיחים, וכאות להכרת טובה זו היה משקה אותם בעצמו.
אמנם השיחים בגינת הישיבה לא היו אותם שיחים שהצילו את
הגרי"ז גוסטמן זצ"ל מהריגה, שהרי אלו עמדו בוילנה ואלו
בירושלים, אבל מין שיחים הציל אותו, על כן הכיר טובה למין
נברא זה. לשיחים לא היתה נפקא מינה בכך שהגרי"ז גוסטמן
עצמו היה משקה אותם, אם הגנן היה משקה אותם היו מקבלים
מסתמא אותה כמות של מים, אף על פי כן הגרי"ז גוסטמן מצידו
היה חייב בהכרת הטוב כלפיהם, ולכן חלק להם את הכבוד
הזה, להשקותם בעצמו. הוא גידל ורדים בגינה מדין הכרת
הטוב על השיחים שהצילו אותו בזמן השואה, טיפח אותם וקטף
פרחים לאשתו.

* הגר"א נבנצל, שיחה בישיבת הכותל, שמות תשס"ו. הובא ע"י הרב אוריאל בנר, שריד לדור
דעה, אסיף ד', תשע"ז, עמ' 555.